

Sygn. akt XI W 3266/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 sierpnia 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Kowalski

Protokolant: Anna Urbańska, Paulina Adamska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 30 listopada 2017 roku, 21 lutego 2018 roku, 9 maja 2018 roku, 21 i 24 sierpnia 2018 roku w W.

sprawy przeciwko **A. A.**

synowi F. i L.

urodzonemu (...) w S.

obwinionemu o to, że:

w dniu 09.09.2016 r. o godz. 15:55 w W. na drodze publicznej w ruchu lądowym skrzyżowaniu ul. (...) naruszył zasady przewidziane w art. 19 ust. 2 pkt 3 Pord, w ten sposób, że kierując samochodem marki V. nr rej. (...), nie utrzymał niezbędnego odstępów od poprzedzającego go samochodu marki P. nr rej. (...), w wyniku czego doprowadził do zderzenia z nim, powodując jego uszkodzenie, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym,

tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 19 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 20.06.1997r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2017 roku poz. 128),

I. obwinionego A. A. - w granicach zarzutu - uznaje za winnego tego, że w dniu 9 września 2016 roku o godzinie 15:55 w W. na skrzyżowaniu ul. (...) – ul. (...), kierując samochodem marki V. nr rej. (...), nie zachowując należytej ostrożności, nie utrzymał niezbędnego odstępów od poprzedzającego go samochodu marki P. nr rej. (...), w wyniku czego doprowadził do zderzenia z nim, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, który to czyn kwalifikuje z art. 86 § 1 kw i za to na tej podstawie skazuje go, zaś na podstawie art. 86 § 1 kw, art. 24 § 1 i 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 400 (czterysta) złotych;

II. na podstawie art. 119 § 1 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 40 (czterdzieści) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 3266/17

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 9 września 2016 roku o godzinie 15:55 w W. M. G. poruszał się pojazdem P. nr rej. (...). Jechał od strony ul. (...) w kierunku Al. (...). Wraz z nim podróżowała jego żona. Dojeżdżając do skrzyżowania ul. (...) – ul. (...) zatrzymał się jako pierwszy na prawym pasie ruchu przed sygnalizatorem S-1, który nadawał sygnał czerwony dla jego kierunku jazdy.

W tym samym czasie w miejscu tym bezpośrednio za pojazdem P. stał obwiniony A. A., kierujący samochodem marki V. nr rej. (...).

Po zmianie światła na zielone, pokrzywdzony ruszył swoim pojazdem z zamiarem jazdy na wprost. Wówczas znajdujący się za nim kierowca V. również rozpoczął jazdę i nie zachowując należytej ostrożności oraz nie utrzymując niezbędnego odstępów od poprzedzającego go samochodu marki P. doprowadził do zderzenia, poprzez uderzenie kierowanym przez siebie samochodem w tył pojazdu P..

Wskutek zderzenia w pojeździe P. doszło do pęknięcia nakładki plastikowej na haku tylnym. W samochodzie V. powstało zarysowanie zderzaka lakierowanego pod tablicą rejestracyjną przednią oraz jego odkształcenia od haka holowniczego.

Obydwaj kierujący byli trzeźwi.

Zachowaniem swoim obwiniony A. A. spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody:

- częściowo wyjaśnienia obwinionego A. A. (k. 57);
- zeznania świadka M. G. (k. 13, 58);
- notatkę urzędową (k. 1-2);
- szkic miejsca kolizji drogowej (k. 3);
- protokoły oględzin (k. 5, 6);
- protokoły z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym (k. 7, 8).

Obwiniony A. A. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Nie kwestionował w swoich wyjaśnieniach, że takie zdarzenie drogowe miało miejsce. Twierdził natomiast, że zachował odległość od poprzedzającego go pojazdu, a do przedmiotowej sytuacji doszło wskutek niezauważenia przez obwinionego haka wystającego z pojazdu pokrzywdzonego poza obręb samochodu na ok. 15-20 cm, który przy bliskiej odległości między autami ruszającymi ze światła i dużym natężeniu ruchu nie był dla niego widoczny spoza maski jego samochodu. Nadto w ocenie obwinionego do zaistnienia zajścia przyczyniło się zachowanie pokrzywdzonego, który ruszył po zmianie światła na skrzyżowaniu z opóźnieniem.

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia złożone przez obwinionego A. A. stanowią w ocenie Sądu rezultat przyjęcia przez obwinionego określonej linii obrony, zmierzającej do uniknięcia odpowiedzialności za zarzucane mu wykroczenie. W judykaturze wskazuje się, iż prawem obwinionego jest złożenie w sprawie takich wyjaśnień, jakie uznaje za najbardziej korzystne z punktu widzenia swojej obrony – może skutecznie realizować swoje uprawnienia procesowe (a Sąd zobowiązany jest interpretować je zgodnie z zasadą *in dubio pro reo*) do czasu, gdy nie popadnie w sprzeczność z obiektywnie ustalonymi w oparciu o przeprowadzone dowody faktami, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 28 stycznia 1998 r., II AKa 230/97, OSA z 1999 r., nr 11-12, poz. 89).

Wiarygodne są wyjaśnienia obwinionego, w których potwierdził on zetknięcie się jego pojazdu z poprzedzającym go samochodem marki P., kierowanym przez pokrzywdzonego. W tym zakresie wyjaśnienia obwinionego nie są sporne. Znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadka M. G. (k. 13, 58) i treści notatki urzędowej (k. 1-2).

Nie zasługuje na uwzględnienie zaś ocena zachowania obwinionego prezentowana przez niego samego w toku wyjaśnień. Nie sposób podzielić stanowiska obwinionego o zachowaniu przez niego niezbędnego odstępów od

znajdującego się przed nim pojazdu i przyczynieniu się do kolizji pokrzywdzonego, wskutek posiadania w samochodzie zamontowanego haka, który w bliskiej odległości między pojazdami nie był dla obwinionego widoczny, co miało wpłynąć na zaistnienie zdarzenia. Zdaniem Sądu okoliczność ta w żaden sposób nie zwalniała obwinionego z obowiązku zachowania należytej ostrożności oraz utrzymania takiego odstępu, który zapobiegłby kolizji pojazdów. Nadto zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie wskazuje – wbrew twierdzeniom obwinionego – aby manewr ruszenia przez pokrzywdzonego ze skrzyżowania wykonywany był nieprawidłowo, co miałoby zmylić obwinionego i w konsekwencji prowadzić do uderzenia w P..

Wskazać należy, że już z analizy treści samych wyjaśnień obwinionego wynika, że nie zachował on należytej ostrożności i nie utrzymał niezbędnego odstępu od poprzedzającego go pojazdu.

Fakt, iż obwiniony faktycznie popełnił przedmiotowe wykroczenie wynika bez żadnych wątpliwości z zeznań świadka M. G.. Sąd obdarzył zeznania tego świadka walorem wiarygodności, gdyż są one konsekwentne, jasne, logiczne, nie zawierają sprzeczności, a ponadto są racjonalne z punktu widzenia zasad doświadczenia życiowego. Świadek M. G. dokładnie opisał przebieg zdarzenia – zachowanie, polegające na uderzeniu w tył jego pojazdu przez obwinionego podczas ruszania na światłach przez skrzyżowanie ul. (...) – ul. (...). Uderzenie to odczuł wyraźnie. Jego relacja jednoznacznie wskazuje, że w trakcie kiedy świadek ruszał, obwiniony znalazł się swoim pojazdem zbyt blisko i na niego najechał.

Za wiarygodne Sąd uznał protokoły i inne dokumenty znajdujące się w aktach sprawy, które zostały ujawnione na podstawie art. 76 § 1 kpw. Dokumenty te zostały sporządzone przez kompetentne osoby w ramach wykonywanych przez nie czynności, a strony w toku przewodu sądowego nie kwestionowały ich prawdziwości.

Oдноśnie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego obwinionemu

Czyn przypisany obwinionemu wyczerpał dyspozycję art. 86 § 1 kw - zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Warunkiem odpowiedzialności za wykroczenie z art. 86 § 1 kw jest, aby uczestnik ruchu nie zachował należytej ostrożności i tym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Dla bytu wykroczenia z art. 86 § 1 kw - ze względu na skutek - znaczenie ma tylko takie zachowanie, które może zagrozić bezpieczeństwu ruchu. Zagrożenie bezpieczeństwa ruchu drogowego polega na stworzeniu takiej sytuacji, która grozi nastąpieniem ujemnych skutków dla ruchu drogowego. Takie skutki wystąpiły w niniejszej sprawie. Zachowanie obwinionego doprowadziło bowiem do zderzenia się dwóch pojazdów.

Sąd opisał w wyroku przypisany obwinionemu czyn pod kątem znamion wykroczenia z art. 86 § 1 kw.

Obwiniony był zobowiązany utrzymywać niezbędny odstęp od poprzedzającego go pojazdu. A. A., nie zachowując należytej ostrożności, takiego niezbędnego odstępu nie utrzymał, w konsekwencji czego zderzył się z poprzedzającym go pojazdem.

Okoliczność na jaką powoływał się obwiniony - aby na zdarzenie miało wpływ posiadanie przez pokrzywdzonego w pojeździe haka, który wystawał poza obręb auta, zdaniem Sądu nie zwalniała w żaden sposób obwinionego z zachowania takiej odległości, która pozwalałaby na utrzymanie na tyle bezpiecznego odstępu, aby do kontaktu między pojazdami nie doszło. Trzeba mieć na uwadze, że w ruchu drogowym może zawsze dojść do jakiejś nagłej sytuacji jeśli chodzi o ruch poprzedzającego pojazdu. Warto również zwrócić uwagę, że z wyjaśnień samego obwinionego wynika, że się spieszył do szpitala, a zachowanie pokrzywdzonego wydawało mu się niezdecydowane. Tym bardziej obwiniony powinien wówczas zachować należyłą ostrożność i utrzymywać niezbędny odstęp.

Zasadnym jest zatem twierdzenie, iż obwiniony jest sprawcą wykroczenia, a nie jedynie czynu zabronionego. Jego czyn jest bezprawny (narusza normę sankcjonowaną i nie został popełniony w okolicznościach wyłączających bezprawność), karalny (realizuje wszystkie znamiona czynu zabronionego i nie został popełniony w okolicznościach wyłączających karalność), karygodny (jest czynem społecznie szkodliwym), jest to również czyn zawiniony przez

obwinionego (popelniony w sytuacji, w której sprawca mógł postąpić zgodnie z nakazem zawartym w normie prawnej, nie zachodzi w stosunku do niego żadna z ustawowych lub pozaustawowych okoliczności wyłączających winę). Stopień zawinienia wyznaczają: rozpoznawalność sytuacji – zarówno w sferze faktycznej, jak i w płaszczyźnie jej prawnego wartościowania, możliwość przeprowadzenia prawidłowego procesu motywacyjnego i podjęcie decyzji o postąpieniu zgodnie z nakazem prawa oraz zdolność do pokierowania swoim postępowaniem. Ocena tych okoliczności prowadzi do wniosku, iż obwinionemu można postawić zarzut, że w czasie swojego bezprawnego, karalnego i społecznie szkodliwego czynu nie dał posłuchu normie prawnej.

Odnosnie wymiaru kary i pozostałych rozstrzygnięć

Wymierzając karę obwinionemu A. A., Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 33 kw.

W przekonaniu Sądu orzeczona kara w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy obwinionego, jest adekwatna do stopnia wymagalności zachowania zgodnego z prawem w odniesieniu do realiów sprawy. Stopień społecznej szkodliwości czynu był znaczny, w szczególności z uwagi na fakt, że samochodem P. podróżowała kobieta w ciąży i uderzenie w tył samochodu, którym podróżowała, mogło poważnie zagrozić jej zdrowiu. Skutki materialne zderzenia pojazdów nie były znaczne. Wymierzając karę obwinionemu, Sąd miał równocześnie na uwadze właściwości, warunki osobiste i majątkowe obwinionego, jego stosunki rodzinne, ustabilizowany sposób życia przed popełnieniem wykroczenia. Obwiniony jest osobą niekaraną za przestępstwa, karaną za wykroczenia drogowe (informacje z K. i (...) k. 118-120).

Mając na uwadze powyższe - Sąd uznał, iż orzeczona wobec obwinionego kara grzywny w wysokości 400 złotych - przy uwzględnieniu wysokości dochodów obwinionego jest sprawiedliwa. Sąd, wymierzając obwinionemu karę, miał na uwadze cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma osiągnąć wobec obwinionego, a także miał na względzie, aby kara była sprawiedliwa w odbiorze społecznym i zrealizowała cele prewencji ogólnej.

Na podstawie przepisu art. 119 § 1 kpw Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 40 złotych, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych oraz koszty postępowania, tj. zryczałtowane wydatki postępowania – 100 złotych, których wysokość ustalono na podstawie § 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2017 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty sądowej od wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia w związku z treścią art. 5 ustawy z dnia 9 listopada 2017 roku o zmianie ustawy – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 21 grudnia 2017 r., poz. 2400) – czynności wyjaśniające zakończone przez dniem wejścia w życie ustawy.